

ליקוטים וסיפורים נפלאים - בא

אמרו חז"ל, שבששת ימי מכת חושך מתו הרשעים
שבישראל ונקברו בלי ידיעת המצרים, שלא יאמרו שגם
ישראל לקו.
פעם נודע לגה"ק רבי חיים מצאנז, על יהודי אחד שהסיג
את גבול רעהו ושכר את בית המזיגה שהלה היה חוכר
בקביעות, לאחר ששילם מחיר גבוה יותר ממנו.

קראו רבי חיים אליו
והוכיחו על מעשהו
הנפשע, אך מסיג
הגבול הצטדק וטען
שהחוכר הקודם הוא
רשע ופושע ישראל
ומצוה לקבור אותו.

אמר לו רבי חיים: "מי
אמר לך שמצוה היא
לקבור את הרשע? אם
מצוה היא, מדוע
נאמר על עם ישראל
שהיו עירום ועריה,
ורק בזכות דם פסח
ודם מילה נגאלו,
והלוא היתה להם את
המצוה של קבורת
המתים במכת חושך?
מכאן, שאין קבורת
הרשעים מצוה".

בסיימו את תוכחתו,
צוה רבי חיים להשיב
את החכירה לחוכר
הקודם, כדי שלא
יבולע לו.

כאשר שמע זאת בנו
של הרבי מצאנז, הק'
רבי ברוך מגורליץ
הגיב בחריפות כדרכו:
"אמנם אין מצוה
לקבור רשעים שכבר

מתו כמו שהיה במצרים, אולם מצוה לקוברם חיים..."

"ולא ראו איש את אחיו" (י, כג)

זקני וילנא היו מספרים על אחד מתלמידי הגר"א שנתעורר
בימי נעוריו אולם לא פירש
מאהלה של תורה וכל הימים
היה שקוד על משנתו עד
שהגיע למעלות רמות
בתורה.

"ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה" (י, א)

בזמנו של הצדיק רבי יצחק מווארקא נגזרה גזירה מאת
הממשלה לשרוף את כל ספרי ה"שלחן ערוך", בתואנה כי
לממשלה חוקים משלה ועל פיהם מנוהלים כל סדרי
המדינה, ואילו היהודים מנהלים את אורח חיים על פי
ה"שלחן ערוך", לכן אחת דתו
של ספר זה להישרף...

קרא רבי יצחק לאחד
מחסידיו, שהיה בעל
קשרים מסועפים עם
ראשי השלטון, ובקש
ממנו כי ילך ויפעל אצל
שרי הממשלה לביטול
רוע הגזירה.

כל אשר מצווה עלי
הרבי אעשה! - אמר
החסיד - אולם חושש
אני מאד לחיי, כי ידוע
לכל שהשר העומד
מאחורי גזירה זו הוא
שר המשפטים המוכר
כשונא ישראל מובהק,
ואם אבוא אליו
בבקשה מעין זו יכול
הדבר לעלות לי בחיי...

אל תחשוש כלל - אמר
הרבי - בפרשת השבוע
אנו מוצאים שהקדוש
ברוך הוא אומר למשה
רבינו "בא אל פרעה",
ומדוע לא אמר לו "לך
אל פרעה"? אין זאת -
תירץ הרבי - אלא
שהיה משה רבנו
מתירא ללכת אל בית
פרעה מחשש שמא
ירע לו, לכן אמר לו

הקדוש ברוך הוא: "בא אל פרעה" דהיינו בא עימי יחדיו,
אני אהיה אתך בכל אשר תלך!
עשה אותו חסיד כאשר ציוה על הרבי ובחסדי שמים
בוטלה הגזירה.

"ויהי חושך על ארץ מצרים וימש חושך" (י, כא)

לעי"נ הרה"צ
ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - בא

הוא חשב שאם ישאר במטוס הוא עלול לחלל שבת, לכן פנה לאחד הדיילים ובקש ממנו לרדת מהמטוס. אך הדייל סרב בתוקף, כי לאיש אין רשות לצאת מהמטוס לאחר שכבש המטוס נסגר והמדרגות נלקחו.

מייקל התפלל לקדוש ברוך הוא שיעזר לו להיחלץ מהמטוס כדי לא להגיע לידי חלול שבת, ואז נפל בראשו רעיון. הדייל אמר שאין רשות לאף אחד לעזוב, אך מה יהיה אם אדם נתקף בהתקף לב פתאומי? הרי לכל כלל יש יוצא מן הכלל...

מייקל התחיל לפרפר במקומו

כאשר הדייל עבר לידו.

"אדוני, מה קורה!?"

אתה בסדר...!?"

שאל הדייל בבהלה.

"יש לי לחץ גדול

בחזה, אני לא מרגיש

טוב בכלל", נאנח

מייקל מ"כאבים".

מיד נשמעה הודעה

בהולה ברמקול, "אם

יש רופא במטוס הוא

מתבקש להגיע לאגף

מחלקת העסקים

בדחיפות!!!"

תוך כמה שניות

הגיעה נוסעת

שהזדהתה כרופאה

במקצועה. היא

הוציאה סטטוסקופ

מהתיק שלה והאזינה

לרחשי לבו של מיקל.

"יש לו התקף לב! הוא חייב להגיע לבית חולים

בדחיפות!!! דייל!!! תודיע לטייס שלא ימריא בשום פנים

ואופן!!!" תוך כשלוש דקות מייקל כבר הובל לטרמינל

יחד עם הרופאה, שהתעקשה במסירות מפלאה ללוות את

החולה לאמבולנס שחיכה להובילו אל בית החולים.

כשהגיעו לטרמינל, פנה לרופאה והודה לה: "תודה רבה

לך, אך אני כבר מרגיש מצוין!" ונעלם. הוא תפס מונית

ונסע לבית חברו, שקבלו בזרועות פתוחות.

השבת עברה על מייקל בשמחה והודיה לה' יתברך על

שזכה לשמר את השבת כהלכתה.

ביום ראשון, כשמייקל הגיע

לביתו, הוא סיפר לרבו את כל

אשר ארע.

לאחר מספר חדשים קרא לו

הרב וסיפר לו שבאחת

מההרצאות שלו באה אליו

הגר"א נטל על עצמו להשיאו אשה, ואמנם נמצאה אחת מבנות וילנא שהסכימה לבנות את ביתה עם הצעיר העיוור, ואביה התחייב להחזיק את הזוג ובניהם על שלחנו, ובלבד שיוסיף לעמול בתורה.

שמחתו של הגר"א ביום הכנס תלמידו לחופה היתה מרובה, והיא הגיעה לשיאה לפני העמדת החופה, כאשר השושבינין הובילו את החתן לכסות את הכלה בהינומה כמנהג ישראל.

באותה שעה פנה הגר"א ואמר: חז"ל אמרו אסור לקדש

אשה עד שיראנה, ומשהשלים

את דבריו פקח החתן

העיוור את עיניו.

כל העומדים שם נוכחו

לראות את כוחו

האלוקי, ובני הזוג ראו

עולמם בחייהם בנים

ובני בנים.

(סיפורי צדיקים)

**"וביום השביעי
מקרא קדש יהיה
לכם כל מלאכה
לא יעשה בהם"
(יב, טז)**

מייקל הוא איש

עסקים יהודי מניו

יורק.

ביום שישי אחד סיים

פגישת עסקים חשובה

ועמד לטוס בחזרה אל

ביתו בטיסה שאמורה לקחת כשעה בלבד, כך שהיה

אמור להספיק להגיע לשבת בשלוה ונחת.

כל הנוסעים עלו למטוס, אך משום מה, הטייס לא המריא

כבר יותר משעה. הנוסעים איבדו את סבלנותם, ובמיוחד

מייקל, שחשש להגיע לידי חילול שבת, חלילה.

לפתע נשמע קולו של הקברניט במערכת הכריזה:

"נוסעים נכבדים! מדבר הקברניט של המטוס. בשמי

ובשם כל צוות המטוס אנו מתנצלים על האיחור

בהמראה. הדבר אינו בשליטתנו, כי על פי הוראות

הבטחון עד שמטוסו הנשיאותי של כבוד נשיא ארצות

הברית לא ינחת והנשיא לא יעזב

את מתחם שדה התעופה, אין

רשות לשום מטוס להמריא או

לנחות. עמכם הסליחה".

מייקל חיכה בקוצר רוח עוד

כשעה, אך דבר לא התקדם.

לעי"נ האשה החשובה מרת

מרים יוכבד ב"ר צבי

ליבוביץ ע"ה - כ"א מר חשון תשפ"א

ליקוטים וסיפורים נפלאים - בא

בחצות קמתי ממיטתי ושפכתי לבי לפני ה' יתברך שיזכה אותי לאפות מצות מהודרות ושמורות ביותר. עתה, כאשר חוזר אני מאפיית המצות, שמח אני ובטוח שה' קבל תפלתי ויזכני במצות מהודרות". כאשר שמע רבי משה לייב את הדברים הטהורים והכנים היוצאים מפי היהודי הפשוט, התרגש עד מאד, והאמין שאכן שמע ה' לתפלת היהודי וזכהו במצות מהודרות. הרבי הוציא את מצותיו וביקש מהיהודי להחליף עמו.

סיפור זה סיפר הרב החסיד ר' יהושע העשיל הלטובסקי לגרי"ז מבריסק, אשר היה נוהג להחמיר באפיית המצות ולאפות את המצות ביום ראשון בשבוע, לאחר ששבת התנור יום שלם. כאשר שמע הגרי"ז את הסיפור, נענה ואמר: "אכן, קיבל ה' את תפלתו של היהודי הפשוט, וזיכהו במצות מהודרות ביותר - מצותיו של ר' משה לייב מסאסוב!" (סיפורי צדיקים)

"ולא יכלו להתמהמה" (יב, לט)

ידועים דברי חז"ל שבני ישראל בהיותם במצרים שקעו במי"ט שערי טומאה ואם היו מתעכבים שם עוד, היו נכנסים בשער הטומאה החמישים ושוב לא היתה להם תקומה. משום כך גאל אותם הקדוש ברוך הוא מיד, ולא שהו אפילו מעט כדי שיספיק בצקם להחמיץ.

ענין זה ביאר המגיד מדובנא במשל: עני אחד הוצרך למעות ולא נותר לו עוד ממי ללוות. בצר לו לקח את בגד השבת אשר לו ומשכן אותו תמורת סכום כסף לא רב אותו קיבל מבעל בית עשיר.

כאשר עבר זמן רב והעני לא שב לקחת את משכונו, הבין המלוה כי כספו לא יושב לו עוד, נטל את הבגד והביאו לחייט שיתאים

אשה אחת וסיפרה: "...הייתי היסטריית, ידעתי שלא אספיק להגיע הביתה לפני כניסת השבת. פתאום שמעתי שמחפשים רופאה ברמקול. חשבתי לעצמי שנקלעתי למטוס הזה כדי להציל חיים, אך כאשר בדקתי את החולה הבחנתי שאין לו כלום, והבנתי שהוא מעמיד פנים, כי ראיתי שהוא אדם חרדי שחובש מגבעת לראשו ורצונו לא לחלל שבת, לכן מיד הצהרתי שהוא טובל מהתקף לב והוריתי לטייס שלא להמריא אלא להובילו בדחיפות לבית החולים הקרוב. כך גם אני יצאתי יחד איתו מהמטוס. כשהגענו לטרמינל הוא הודה לי וברח. רציתי גם אני להודות לו, אך כבר היה מאוחר. מאז לקחתי על עצמי שלא לטוס יותר ביום ששי ויהי מה..." (מעייני השבוע)

"ושמרתם את המצות" (יב, יז)

שמח ומאושר בשמחה של מצוה, יצא הרבי הקדוש ר' משה לייב מסאסוב מאפיית מצות הפסח. מה היה פשרה של שמחה עילאית זו? הרבי מסאסוב היה טורח מאד למען אפיית המצות לפסח.

הקמח היה שמור ביותר, וגם בזמן האפיה הידר הרבי בהידורים רבים. כאשר עלתה המצוה בידו, וזכה הוא לאחוז במצותיו המהודרות, לא היה מאושר מן הרבי. עודו צועד ברחובה של עיר, וצרור מצותיו בידו, פגש ביהודי פשוט, אשר אף הוא הלך שמח ומצותיו בידו. "לשמחה מה זה עושה?" שאל הרבי את היהודי. ענה היהודי בפשטות: "עם בוקר השכמתי לאפית המצות,

אך לא לילה של שינה ואגירת כוחות היה מאחורי, אלא לילה שכולו תפילה ותחנונים.

הַאֲדָמוּ"ר רַבִּי מְאִיר הַלּוֹי מְאֻפֵּט אֵינְהָ מִמִּתְנַגְדֵי שֶׁל הַצַּדִּיק רַבִּי שְׁמֻחָה בּוֹנִים מִפְּשִׁיטָה, וּפְעַם בְּפַעַם קָרָא תִּגְרָל עַל דְּרָכָו שֶׁל רַבִּי שְׁמֻחָה בּוֹנִים בְּחִסְדוֹת. כְּשֶׁנִּפְגְּשׁוּ פַעַם שְׁנֵי הַצַּדִּיקִים שָׁאַל הַאֲדָמוּ"ר מְאֻפֵּט אֶת רַבִּי שְׁמֻחָה בּוֹנִים: יָמִים רַבִּים מִנְקֵרֶת בְּמַחֲמֵי תְּמִימָה רַבִּי אִיךָ יָכוֹל מֵרָ לְשִׁמֵּשׁ מוֹרָה דְרָךְ לְצִאָן מִרְעִיתוֹ וּלְעוֹרֵר לֵב הָרַבִּים לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְהָ, הָרִי יָדוּעַ בְּצַבּוֹר, שְׁמֵר הַתְּגוּרָר זְמַן רַב בְּרִלִין, בִּירַת אֲשַׁפְּנֹז, וְשָׁהָה שָׁם בְּסִבִּיבָה שֶׁל חוֹטְאִים וְחֻטְאִים. הַשִּׁיב רַבִּי שְׁמֻחָה בּוֹנִים: הִיא הַנוֹתְנָת, הִנֵּה אָנוּ קוֹרְאִים בְּפִרְשַׁת "שְׁמִינִי" שְׁבִיּוֹם הַשְּׁמִינִי לְמַלּוּאִים אוֹמֵר מִשָּׁה לְאַהֲרֹן: "קָרַב אֶל הַמִּזְבֵּחַ וַעֲשֵׂה אֶת חֲטָאתְךָ וְאֶת עֲלֹתְךָ, וְכִפֵּר בְּעֶדְךָ וּבְעַד הָעָם", מִשָּׁה רַבְּנוּ מְדַגֵּשׁ בְּאֲזֵי אַהֲרֹן, שֶׁתְּחַלֵּה יְכַפֵּר הַקֶּרֶן בְּעֶדוֹ, וְאַחֵר כִּף יְכַפֵּר גַּם בְּעַד הָעָם, כִּי קָנָם כָּלֵל גְּדוֹל בְּהִלְכָה, מִי שְׁאִינוּ מְחֻבָּבִים בְּמִצְוָה, אִינוּ יָכוֹל לְהוֹצִיא אֶת הָרַבִּים יָדֵי חוֹבָתָם. הוּא הַדִּין בְּהַדְרַכַּת הָרַבִּים לְדֶרֶךְ שְׁמִירַת הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת, מִי שְׁלֵא רָאָה בְּמוֹ עֵינָיו עֲבֵרוֹת וְעוֹבְרֵי עֲבָרָה, אִינוּ מְסַגֵּל לְהוֹצִיא אַחֲרֵים מִהַבֵּץ הַרוֹחֵנִי לְתוֹכוֹ שְׁקַעוּ, וְרַק זֶה שֶׁהִיָּה קְרוֹב לְהַבְלִי הָעוֹלָם הַזֶּה וְהַפִּיר פְּנִים אֶל פְּנִים אֶת חֲלֶשֶׁת הָאָדָם, מוֹצִיא מְקַרְבּוֹ כּוֹחוֹת נְפְשִׁים לְתֵקֵן עֲצָמוֹ וְאֶת הַזּוֹלָת תִּקְוֵן אֲמַתִּי. (מִמְעֵינֵי הַחֲסִידוֹת)

לעי"נ האשה החשובה מרת
צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר
שיחי' יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

ליקוטים וסיפורים נפלאים - בא

אל הים, לתור אחר כלתו, ובדרכו מצא את ספינתה. העלה המלך את כל אנשי האניה לספינתו, והביאם לחוף מבטחים, ואת כלתו הביא עמו לארמונו.

לאחר שנתאוששה הכלה מכל תלאות הדרך אמר לה המלך: "אל תזכרי את הגלים שאיימו להטביעך, ואת הצרות שעברו עליך בדרכך, אלא את היום שבו הצלתי אותך."

בכל שנה עשי את אותו יום, ליום של שמחה, וכך תזכרי תמיד כיצד הושעתי אותך וחלצתיך מהמיצר!"

כך, אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: "אל תזכרו את כל אותם גלים קשים וצרות שעברו עליכם במצרים, אלא זכרו תמיד כיצד הושעתי וגאלתי אתכם."

בכל שנה ושנה היו שמחים ביום הזה, וכך תזכרו זאת תמיד". (שמות רבה פרשה יט)

"וכל בכור אדם בבנין תפדה" (יג, יג)

סנדלר יהודי שהיגר מאירופה לאמריקה נחשף לרפורמה וזנח את יהדותו.

כאשר גילה שאין צורך ללמוד כדי להיות ראב"י, החליט לשדרג את משכורתו. לימים הגיע אחיו החרדי מאירופה לבקר, ולבו נחמץ על אחיו שכה התדרדר, אך מפני השלום העדיף לשתוק ולא לגרום לאחיו לעשות צעדים חריפים יותר.

באחד הימים נכנס החרדי לבית אחיו הראב"י והנה אחיו משמש ככהן בפדיון הבן. "מה לך ולפדיון בכורים?" לא יכול עוד החרדי להחשות. "הלא אבותינו מעולם לא היו כהנים".

"תנוח דעתך אחי", השיב הראב"י בבת שחוק, "מה מפריע לך שאני עושה כמה דולרים? התינוק הזה בכור בדיוק כפי שאני כהן..."

(במחשבה תחילה)

אותו למידתו שלו. הכיר החייט את הבגד וזיהה את בגדו של ידידו העני, מיהר וסיפר לעני כי בגדו עומד לעבור שינוי והתאמה למידותיו של העשיר. התחנן העני לפני החייט שימתין יום אחד ולא יעשה דבר. החייט הסכים.

מיהר העני וחזר על דלתי נדיבים מהם אסף פרוטה לפרוטה עד שהצליח בעמל רב לאסוף את סך ההלוואה שלקח. עם הסכום שבידו מיהר העני אל בית המלוה העשיר, השיב את ההלוואה וביקש שהבגד יושב לו בהקדם. אמור נא לי - שאל המלוה העשיר - הרי מזה זמן רב שהבגד מונח כאן ולא עשית דבר והנה עתה נזכרת והשבת את ההלוואה בבהילות

ובדחיפות. אכן כן - ענה העני - ידוע ידעתי כי אם לא אפעל עתה

במהירות ישתנה הבגד באופן שלא אוכל לעולם לשוב ולהשתמש בו. משום כך כה נחפזתי...

והנמשל - אמר המגיד מדובנא - מובן מאליו... לו לא היה הקדוש ברוך הוא מוציא את בני ישראל ממצרים היו שוקעים בשער טומאה החמישים ושוב לא היתה להם כל תקנה, משום כך נעשה הדבר בחפזון עד שלא יכלו להתממה אף לא רגע אחד.

אחד. (וקראת לשבת עונג)

אחד. (וקראת לשבת עונג)

אחד. (וקראת לשבת עונג)

אחד. (וקראת לשבת עונג)

אחד. (וקראת לשבת עונג)

אחד. (וקראת לשבת עונג)

אחד. (וקראת לשבת עונג)

אחד. (וקראת לשבת עונג)

אחד. (וקראת לשבת עונג)

אחד. (וקראת לשבת עונג)

אחד. (וקראת לשבת עונג)

אחד. (וקראת לשבת עונג)

אחד. (וקראת לשבת עונג)

אחד. (וקראת לשבת עונג)

אחד. (וקראת לשבת עונג)

"וְהָיָה לְאוֹת עַל יָדְכָה וְלִטּוֹטְפַת בֵּין עֵינַיִךָ" (יג, טז)

אמר המגיד, ראוי ונכון לכל אָחָד וְאָחָד לְדַע אֵת הַהִלְכָה הַנְּחוּצָה וְהַיּוֹמִיּוּמִית כְּפִשׁוּטָה.

לו רק היו יודעים את חמרת הדבר, היו מודעזעים ונופלים על פניהם, שָׁמָא לֹא הִנְיָחוּ תַפְלִין עַל קְדָקְדָם מְעוֹלָם.

השו"ע פוסק בהלכות תפלין סימן כז סעיף ט', "מקום הנחת תפלה של ראש מהתחלת עקרי השער ממצחו עד סוף המקום שמוחו של תינוק רופס".

כתב המשנה ברורה, פרוש דבין עיניך... ממקום התחלת צמיחת השערות שבראש, ורבים נכשלים באסור זה! וטועים לומר שהקצה העליון מתחיל ממקום השער ועקר התפלין מנח על המצח ועוברים על אסור דאורייתא!! דכל התפלין צריכין להיות מנחין במקום שיש קרחה... ויותר טוב להניח קצת למעלה משער זה דהא מקום יש בראש להניח שתי תפלין כדי שלא ישמט למטה על המצח. וכל המניח על המצח הוא מנהג קראים ולא עשה המצוה וכל בעל נפש יזהיר לחבריו וילמדם שלא יכשלו בזה כדי שלא יהיו ח"ו בכלל פושעי ישראל בגופן דזהו קרקפתא דלא מנח תפלין וגם הברכה הוי לבטלה דתפלין שמנחין שלא במקומן הוי כמנחין בכיסן.

"זכור את היום

הזה אשר יצאתם ממצרים" (יג, ג)

מעשה במלך שארס אשה במדינה השוכנת מעבר לים. בהתקרב מועד החתונה, ביקשה הכלה להפליג למקום מושבו של המלך, ועלתה על ספינה העושה דרכה לאותו מקום.

והנה החלה מנשבת בים רוח סערה עזה, והיתה הספינה מטלטלת בין הגלים הנה והנה, מבלי יכולת להמשיך ליעדה, ואף לא לשוב על עקבותיה.

ימים רבים לא נח הים מזעפו, והמלך עומד ומצפה. משראה שכלתו בוששת מלהגיע, עלה על אחת מספינותיו והפליג בה